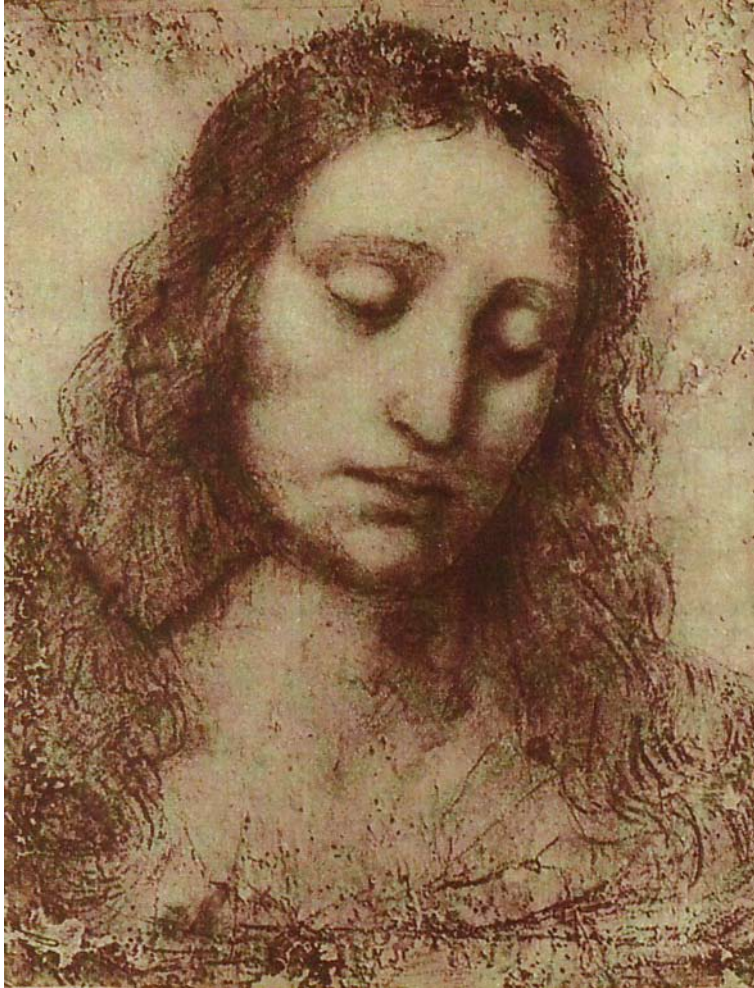

WEEK 18

Weekoverweging

ECCE HOMO

Ziet de mens

***

in de oorsprong
werd de mens twee
om door lichamelijke
eenwording nieuwe mensen
voort te brengen

in de ontplooiing
worden mensen twee
om door geestelijke
eenwording nieuwe mensen
te worden

in de voltooiing
zal de nieuwe mens
weer een worden in
eigen geestelijkheid
en lichamelijke

***

Jezus was reeds
de vervulling
van de tijden

man of vrouw
maar geestelijk
man en vrouw

zo zal de nieuwe mens
de hele mens zijn in
de nieuwe werkelijkheid

De balsem- vrouwen

In de einddagen van Jezus' leven werd hij omringd door vrouwen.

Rond de dood zijn het meestal vrouwen die de wacht betrekken.

Zij die het leven baren omarmen ook de dood om opnieuw te baren.

Triduum sacrum

God, wij geloven dat Gij vervuld zijt van mannelijk en vrouwelijk leven, omdat wij voelen dat het zo is. Heel de schepping is de openbaring van de volheid van uw bestaan. In de mens verschijnt Gij als man en vrouw. In uw persoonlijke zelfopenbaring zijt Gij onder ons verschenen in Jezus, een mens zoals elke man mens kan zijn, een mens zoals elke vrouw mens kan zijn: teder en sterk, gevoelig en wijs, met ogen vol liefde en armen vol kracht.

Hij was in staat tot de sterkste liefde met mannen - hoe had hij Johannes lief aan zijn zijde bij het afscheidsmaal. Hij was verliefd op het vrouwelijke. Maria -onder de druivenwingerd bij hem neerzittend als deelgenote van zijn dromen, in diepste wezen hem gegeven in het smeulende vuur van haar hartstocht- in haar was de vrouwelijkheid van God. Hij heeft haar veel liefgehad!

Jezus ontleende zijn verhalen over meisjes
en vrouwen aan zijn dagelijkse omgang met haar:
zoals hij sprak over de bruidsmeisjes
en de vrouw die met haar vriendinnen
feestte om haar teruggevonden sieraad.
Maar door een andere vrouw werd hij
wie hij was: zij raakte hem aan in het gedrang
en maakte de kracht tot genezing in hem los.
Om het verdriet van zijn vriendinnen
riep hij zijn vriend terug uit de dood.

In de laatste beslissende uren van zijn leven
was Jezus omringd door zijn laatste getrouwen,
door mannen én vrouwen, dag en nacht.
Zij die het eerste zouden ontdekken,
dat hij weer leefde, waren de eersten
die aanvoelden dat er levensgevaar dreigde.
Maria, zijn moeder was daar,
Maria van Magdala en de andere vrouwen,
de enigen die hem in zijn sterven begeleidden.
Zij waren daar, toen Jezus aan de wereld,
aan mensen van alle tijden,
het levende teken gaf van liefde tot de dood.
Luisterend met het hart verstonden zij
de diepte en verte van zijn taal.

God, uw leven sprak hij uit,
uw woord van overgave
toen hij zei:
'Dit is mijn lichaam -
zo is mijn leven voor jullie'.
Broodnodig om te leven:
in goede dagen vreugde en feest te zijn,
in kwade dagen troost en kracht te zijn.
En zo openbaarde hij
uw diepste geheim,
toen hij zei:
'Dit is mijn bloed -
zo is mijn liefde voor jullie'.
Doorstroomd zijn wij
van uw bloed-eigen leven, God,
slagader van ons bestaan.
En Jezus zag ieder recht in de ogen
toen hij de tafel rondging
van Maria naar Johannes,
van Salome naar Simon Petrus,
en tegen hen zei:
'Doet dit tot mijn gedachtenis':
leef mijn leven,
gedenk mijn liefde.

Maar wat voorafbeelding was
werd wrede werkelijkheid:
een horde mannen, collaborateurs en
militairen viel op Jezus midden in de nacht.
Naar alle kanten vluchtende volgelingen,
liggende vrienden - alleen Johannes bleef.
Maar dan traden weer de vrouwen naar voren:
Veronika brak door het veiligheidscordon
en nam het gezicht van Jezus
voor altijd in zich op;
dwaze moeders langs de weg
als beelden van trouw en troost.

Weerloos maar onverzettelijk
stonden aan de voet van het kruis
Maria, Jezus' moeder en de andere vrouwen
die met hem waren meegekomen uit Galilea,
samen met Johannes, Jezus' vriend de geweldloze.
Zij brachten Jezus, tot aan de uiterste grens
van het leven, thuis bij zijn Vader.
Maar zelf bleven zij als doden achter.

Weer waren zij daar, toen Jezus ten grave
werd gedragen: neergelegd in een bed
van geurige kruiden, voor het laatst
in doeken gewikkeld.
Dit was het uur van scheiden.
De sluitsteen werd geplaatst.
En op de eerste dag van de week,
bij het eerste morgenlichten,
droegen zij haar balsemvazen naar Jezus,
om zijn lichaam voor het laatst te strelen
en een geur van liefde over hem uit te spreiden.
Maar het graf was leeg... alleen wie ten dode
sterft behoeft een balseming,
wie verrijst is onvergankelijk.

Dan is daar Maria Magdalena alleen.
Geen romeinse wachters meer maar engelen,
die haar vroegen: waarom huil je zo?
En een man in de tuin die haar vroeg:
waarom huil je zo? Wie zoek je?
Blind van verdriet zegt Maria".
zonder hem te antwoorden op zijn vraag:
zeg me waar je Hem hebt neergelegd!

Jezus' ogen spreken, zijn handen zien,
zijn lichaam is een dans,
zijn mond zingt van verrijzenis
als hij naar haar lacht.
Hij staat daar in het eerste licht,
gekleed in groen en blauw
extatisch alles vervullend.
Dan klinkt uit Jezus' mond
het eerste verrezen woord 'Maria',
háár naam. Zij werpt zich op hem.
'Jezus' roept zij. 'Jij'.
De liefde van God vult de hele tuin
en daalt neer in hun omarming.
Jezus leeft!

God, wij geloven dat Gij
uw eeuwig bestaan leeft in mensen.
Zo hebt Gij uzelf in Jezus geopenbaard,
in geboorte en wedergeboorte.
Wees als een vader die ons draagt
door deze wereld heen.
Wees als een moeder die ons in leven houdt
door ons te voeden met zichzelf,
hier en nu en in alle eeuwigheid.

Amen.

